

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.071/2012/5.

A Győri Ítéltábla dr. Fabók Tünde ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Dr. Kecskésné Dr. Horváth Erika Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2012. január 11. napján kelt P.20.155/2011/26. sorszám alatti ítéletével szemben az alperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a felperes által Pf.3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatja, s az alperest terhelő marasztalás összegét 8.000.000. (Nyolcmillió) Ft-ra és ennek 2005. december 28. napjától a kifizetés napjáig járó az elsőfokú ítéletben meghatározott késedelmi kamataira **l e s z á l l í t j a .**

Az alperest terhelő feljegyzett kereseti illeték összegét 252.000. (Kettőszázötvenkettőezer) Ft-ra, az őt terhelő, államnak járó költség összegét pedig 29.000. (Huszonkilencezer) Ft-ra leszállítja.

A további feljegyzett 648.000. (Hatszáznegyvennyolcezer) Ft kereseti illeték és a feljegyzett 75.600. (Hetvenötezer-hatszáz) Ft költség az állam terhén marad.

A felperest terhelő elsőfokú perköltség összegét 825.500. (Nyolcszázhuszonötezer-ötszáz) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 403.200. (Négyszázháromezer-kétszáz) Ft fellebbezési illetéket.

A fennmaradó 316.800. (Háromszáztizenhatezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési illeték és 680.000. (Hatszáznyolcvanezer) Ft csatlakozó fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 508.000. (Ötszáznyolcezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az 1989. november 27-én született felperes 2005. december 27-én az ... frsz-ú gépkocsi utasaként közlekedési balesetet szenvedett. A balesetet a gépjármű vezetőjének a hibája okozta, a **Városi Rendőrkapitányság** határozatában megállapította, hogy a közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértését követte el. Az alperes a balesetet szenvedett gépjármű felelősségbiztosítója volt a baleset idején. *Az akkor 16 éves* felperes a gépkocsi utasaként a baleset során a nyaki II-es csigolya fognyúlványának törését szenvedte el a környező lágyrészek zúzódásával, bevérzésével. Sérülése a balesetet követően súlyosbodott, a letört fognyúlvány elmozdult, ezért előbb konzervatív kezelésként ún. HALO koronát helyeztek fel, majd folyamatos panaszai miatt 2008. áprilisban műtéti lemezes csavaros rögzítéssel fixálták a törött csigolyákat. A balesetből származó egészségkárosodása 50%, ami a nyaki gerinc jelentős fokú mozgáskorlátozottságában, e gerincszakasz időnként jelentkező fájdalmaiban, az időnként szükségessé váló Schanz gallér viselésében, és a baleset miatt fennálló tartós hangulatzavarban áll. Sérülésből eredő állapota anatómiailag kialakult, funkció szempontjából a sérülésekből eredő elváltozások súlyosbodása várható. A baleset következtében fennálló pszichés betegsége nem végleges, abban javulás, romlás egyaránt várható. A felperes a HALO korona viselése alatt, és a fixatiós műtétet követően 2 hónapig gondozásra szorult, részleges ápolása volt szükséges, azóta állapotának függvényében indokolt számára segítség, gondozás. Saját ellátásában nem, de a mindennapi élet teendőiben segítségre szorul. Önálló közlekedésre korlátozottan képes, személygépkocsiban időnként félelmei vannak, nagyobb poggyász, tárgy cipelésére nem képes. A felperes a nyak - akárcsak kiegészítő - mozgatásával járó tevékenységet csak korlátozottan képes végezni (pl. teregetés, sportolás). Csontritkulásra való hajlamát - a balesetet megelőzően keletkezett vérlemezkeszám csökkenést - a baleset nem befolyásolta. Gyermekvállalását, időjárásra való érzékenységet a nyak jelenlegi fixált állapota befolyásolja, szülés esetén aktuális állapota kizárhatja a spontán szülés lefolytatását. A baleset miatt gyógyszerek szedése és Schanz gallér viselése indokolt. Sérülése miatt kedélyállapota változott, örömtelen, gátlásos, érzelmileg labilis, fokozottan érzékeny, izolált és kilátástalanság érzete is van. A baleseti egészségkárosodása 50 %, az össz-szervezeti egészségkárosodása 80 %-os. A baleset akadályozta az érettségi vizsga letételében, a balesetből eredő sérülése a társadalmi életbe való beilleszkedését megnehezítette, a mindennapi életvitele elnehezült. Rehabilitációs kezelésre, pszichoterápiára, illetve gyógyszeres kezelésre szorul, állapota javulhatott volna amennyiben a felperes ilyen kezelésen részt vett volna. A balesetet követően az alperes a felelősségbiztosítási szerződés alapján a felperesnek 2 millió Ft összegű nem vagyoni kártérítést fizetett meg.

A felperes keresetében további 29.000.000,- Ft nem vagyoni kártérítés, és annak 2005. december 27. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a baleset következményeként elszenvedett testi, lelki hátrányok életvitelére, életminőségére olyan negatív hatással vannak, mely következmények enyhítésére a további kereseti kárpótlási összeg megfizetése alkalmas csupán. A balesetet követően életmódja megváltozott, gyakori fájdalmai miatt gyógyszeres kezelésre, időnként Schanz gallér viselésére szorul. A baleset idején 10. osztályos volt, magántanulóként fejezte be a középiskolát, a hiányzó tárgyakból érettségi vizsgára készül. Előadta, hogy a baleset előtt baráti társasága volt, szórakozni járt, kézilabdázott, kosárlabdázott, görkorcsolyázott, de a baleset óta barátai elhagyták, otthon tartózkodik. 11 éves korában vérlemezkeszám

csökkenést állapítottak meg nála, időnként emiatt is orvosi kezelésre szorul. A műtét során beépített csavarokat és pótlást egész életében viselnie kell, mozgása korlátozott, csak derékból tud fordulni.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a kereset jogalapját, csak annakösszecszerűségét, arra hivatkozva, hogy a követelt nem vagyoni kártérítés eltűzött. Érvélése szerint a felperes kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, a pszichés állapotának javítása érdekében nem vett igénybe kezelést, az érettségi vizsgát sem tette le a baleset óta.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.000.000, Ft nem vagyoni kárpótlást, és ennek 2005. december 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 372.000,- Ft feljegyzett illetéket és 43.110,- Ft szakértői költséget, míg az ezen túli le nem rótt illeték és előlegezett szakértői költség állam általi viseléséről határozott a felperes költségmentességére figyelemmel. A pernyertesség-pervesztesség arányában a felperest kötelezte az alperes javára 127.000,- Ft perköltség megfizetésére. A gépjármű üzembentartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI.8.) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdése, valamint a Ptk. 301. §, 340. §, 345. §, 355. § és a 360. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes károsodásáért az - elismerésére is figyelemmel - az alperes tartozik felelősséggel, mert a perbeli balesetet az alperesi biztosított okozta. Az igazságügyi szakvélemény alapján a felperes balesetből eredő munkaképesség csökkenését 50 %-ban határozta meg. Tényként állapította meg, hogy felperes életét a balesetből eredő - a nyak tartós mozgáskorlátozottságában, gerincfájdalmakban és hangulatzavarban megnyilvánuló - maradandó károsodások hátrányosan alapvetően megváltoztatták, élete, tanulmányai, munkalehetőségei terén károsodást szenvedett, amelynek kiküszöbölésére nem vagyoni kártérítésre tarthat igényt. Ennek összegének meghatározása során kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperest a baleset fiatalkorában érte, a következmények egész életét végigkísérik, baleseti sérülései korlátozzák tanulmányai befejezésében, elhelyezkedésében, gyermekszülésnél, a mindennapi életben, társas kapcsolataiban. Ugyanakkor a követelt kártérítési összeget (a súlyos és hosszantartó következmények mellett is) eltűzottnak ítélte. Rámutatott, hogy a felperes sem tett meg mindent a balesetből eredő károsodás következményeinek enyhítése érdekében, mert a fizikai és pszichés állapota javítása érdekében kezeléseken kellett volna részt vennie. Az elsőfokú bíróság mindezen körülményeket értékelve az alperes által már korábban kifizetett 2 millió Ft összegű kártérítést is figyelembe véve - a felperest illető nem vagyoni kártérítés összegét további 12 millió forintban határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával a marasztalási összeg 3.000.000,- Ft-ra történő leszállítását, és a késedelmi kamat mellőzését kérte. Arra hivatkozott, hogy a nem vagyoni kártérítés eltűzött mértékű, az nem felel meg az ítélezési gyakorlat egységességének sem. A felperes össz-szervezeti egészségkárosodása ugyan 80 %, de az alperes csupán a baleset okozta következményeket köteles kárpótolni, és a felperes baleseti egészségkárosodása csupán 50

%-os mértékű, amiben már a lelki állapot hátrányos változása is értékelésre került. Az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes a baleset óta eltelt időben nem vett részt pszichés állapotát javító orvosi kezeléseken. A felperes - akár rész munkaidős - munkavállalásának feltétele az érettségi vizsga, amire az orvosszakértői vélemény szerint képes lenne, ezt azonban mégsem teljesítette. Az elsőfokú bíróság által megítélt összeg a legsúlyosabb egészségügyi következményeket, és az azzal járó visszafordíthatatlan életviszonyokat hordozó tényállások esetén kerül alkalmazásra a bírói gyakorlatban. Sétrelmezte, hogy a túlzott összegű kártérítési összeg mellett a baleset időpontjától kamatfizetési kötelezettséget is megállapított a terhére az elsőfokú bíróság. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy amennyiben a baleset és a kártérítési következményeinek elbírálása között hosszabb idő telik el, akkor a nem vagyoni kártérítés összege megállapításának - a károsult számára kedvezőbben - az elbírálásának idején érvényesülő ár- és értékviszonyok alapul vételével kell történnie.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalás összegének 29.000.000,- Ft-ra történő felemelésével az alperest keresete szerint kérte marasztalni. Arra hivatkozott, hogy a nem vagyoni mértékét olyan összegben kell meghatározni, amely kifejezi a felperest ért valamennyi hátrányt, és alkalmas a hátrányos következmények enyhítésére. Az elsőfokú bíróság által megállapított összeg pedig nem felel meg teljesen a nem vagyoni kár rendeletetésének.

Előrebocsátja az ítélet tábla, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem, valamint a csatlakozó fellebbezés korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintette az elsőfokú ítéletnek az alperest 3.000.000,- Ft tökében marasztaló jogerőre emelkedett rendelkezését.

Az így elbírált fellebbezés részben alapos, míg a csatlakozó fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, az ennek alapján szerzett bizonyítékok alapján a tényállást helytállóan állapította meg. Az ebből levont jogkövetkeztetése azonban - a felperest megillető nem vagyoni kárpótlás mértékét illetően - maradéktalanul nem helytálló, annak mértéke eltúlzott.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes a baleset során az egészségében károsodott, maradandó fogyatékosságot szenvedett el, sérült a testi épséghez, egészséghez fűződő joga (Ptk.76.§), e személyhez fűződő joga sérelme folytán jelentős hátrányokat szenvedett el. A fentiek alapján nem vagyoni károsodás érte, így a Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének e.) pontja alapján a Ptk. 355.§ (1) bekezdése szerint a (4) bekezdésben meghatározott mértékű nem vagyoni kárának a megtérítésére az alperesi biztosítóval szemben alappal tartott igényt.

A felperest ért nem vagyoni károsodás vagyoni mércével megmérhetetlen, ezért a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest inadekvát. A nem vagyoni károknak pénzbeli egyenértékük voltaképpen nincs, ezért azok szoros értelemben vett megtérítéséről nem is lehet szó. A pénzbeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az

elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodják, amely az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű, másnemű előnyt nyújt. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál arra kell törekedni, hogy a károkozás idején fennálló értékviszonyoknak megfelelő, olyan mértékű ellentételezést állapítson meg, amely alkalmas a károsultak által elszenvedett károsodás megközelítő kompenzálására. (Fővárosi Ítéltábla Pf.6.21.692/2006/3. számú eseti döntés)

A konkrét esetben felperest ért nem vagyoni hátrányokat az elsőfokú bíróság részletesen feltárta, azokat ítéletének indokolásában is hiánytalanul számba vette, és egyben értékelte a nem vagyoni kárpótlás mértéke szempontjából jelentős, arra meghatározó befolyással bíró tényeket és körülményeket.

Így az ítéltábla is egyetértett azzal, hogy hangsúlyosan kell figyelembe venni ennek körében a felperes fiatal korát, hisz 16 évesen szenvedte el a baleset hátrányos következményeit, így azok teljes életét végigkísérik, annak következményeit teljes hátralévő életében viselnie kell. Az elszenvedett hátrányok kihatással vannak társas kapcsolataira, majdani gyermekvállalására, így összességében megállapítható, hogy a felperes életminősége hátrányosan megváltozott. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes nem vetette alá magát azoknak az ilyenkor szükséges kezeléseknak, melyek pedig alkalmasak lehetnének pszichés állapotának javításával a hátrányos következmények enyhítésére. Ez - az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtettek szerint - szintén a kárpótlás mértékének mérlegelése során értékelendő szempont, amit az elsőfokú bíróság helyesen a kárpótlás mértékére kiható körülményként mérlegelési körébe is vont.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azonban a helyesen feltárt és részletesen számításba vett mérlegelendő körülmények közül a nem vagyoni kárpótlás mértékére hatással bíró tényezőknek túlzott jelentőséget tulajdonított, s a nem vagyoni kárpótlás összegét túlzott mértékben állapította meg.

A nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározása során figyelembe kell venni a felperest ért személyi sérelem súlyát, jellegét, következményeit, a károsodáskor fennálló ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat összehasonlítására alkalmas más ügyekben hozott döntéseit is. E releváns körülmények közül azonban az elsőfokú bíróság az utóbbit figyelmen kívül hagyta. A kifejtetteknek megfelelően nem hagyható figyelmen kívül a kárpótlás mértékének meghatározásánál a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat, és az annak megfelelő egységes megítélés követelménye sem.

A konkrét esetben az elsőfokú ítélet szerinti marasztalási összeg eltúlzott voltát támasztja alá a releváns bírói gyakorlat több összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntése is, ugyanis a káresemény idején fennállt érték- és életviszonyok alapján ilyen mértékű nem vagyoni kártérítést a bíróságok a felperesnél lényegesen súlyosabb sérüléseket, és azzal együtt járó hátrányokat elszenvedett károsultak részére szoktak megítélni. Így az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű nem vagyoni kártérítéshez hasonló mértéket a lényegesen súlyosabb, 100 %-os munkaképesség-csökkenéssel járó fiatal felnőtt 2006-ban bekövetkezett balesete folytán előállt károsodás kompenzálására állapított meg a bíróság (Fővárosi

Ítéltábla 4.Pf.21.312/2009/7. szám). Kisebb mértékű, 40 %-os baleseti eredetű munkaképesség-csökkenéssel járó baleset kárpótlására 3.500.000.- forint nem vagyoni kártérítés került megállapításra (Győri Ítéltábla Pf.III.20.126/2009/4. szám).

Mindezek alapján - figyelemmel arra is, hogy az egységes megítélés követelménye érvényesülhessen - az ítéltábla álláspontja szerint mindösszesen 10.000.000.- Ft az az összeg, ami arányban áll a felperest ért nem vagyoni hátránnyal, és alkalmas a felperes által elszenvedett nem vagyoni természetű joghátrány csökkentésére, kiküszöbölésére (Ptk.355.§ (1) és (4) bekezdés). Ebből - az alperes által korábban kifizetett 2.000.000.- forintot is figyelembe véve - további 8.000.000.- Ft marasztalási összeg megfizetésére köteles az alperes.

Megalapozatlan az alperes azon fellebbezési érvelése, hogy a konkrét esetben a döntés meghozatalakor érvényes értékviszonyok figyelembe vételével - kamat megállapítása nélkül - lenne helytálló a marasztalási összeg megállapítása. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis, ha a károkozás, illetőleg az elbírálás idején irányadó ár- és értékviszonyokban olyan jelentős eltérés mutatkozik, amely miatt a kártérítés a reparációs célt nem szolgálja, a bíróság - kellő indokok alapján - az időközben bekövetkezett ár- és értékviszonyok változását kifejező, az elbírálás idején érvényesülő értékviszonyok alapulvételével határozza meg a nem vagyoni kártérítés összegét. Ebben az esetben ettől kezdődően, és nem visszamenőlegesen, tehát nem a károkozás idejétől jár a késedelmi kamat. Arra azonban sem jogszabály, sem az ítélkezési gyakorlat nem ad lehetőséget, hogy a bíróság az említett méltányolható érdek nélkül határozza meg a nem vagyoni kártérítés összegét (EBH. 2009.2041.). A konkrét esetben ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen vette alapul a baleset bekövetkeztekor érvényesülő értékviszonyokat, mert a káresemény bekövetkezte, és a kártérítési igény elbírálása között eltelt idő alatt nem következett be olyan jelentős mértékű változás az ár és értékviszonyokban, mely az elbíráláskor érvényesülő értékviszonyok alapulvételét indokolná a kártérítés mértékének meghatározásánál. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes nem volt elzárva attól sem, hogy az általa elismert kárpótlás mértékét meghaladóan teljesítsen a felperesnek.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság akkor, amikor a késedelmi kamatok megfizetésére az alperest 2005. december 21. napjától kezdődően kötelezte. A felperest a károsodás a baleset 2005. december 27-i bekövetkeztével érte, ezért az alperes csak az ezt követő naptól köteles a Ptk. 301.§ /1/ bekezdése és a Ptk. 360.§ (1) bekezdése alapján a kárpótlás után a törvényes késedelmi kamatokat megfizetni.

Mindezek alapján tehát az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit a rendelkező részben foglaltak szerint a - Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - részben megváltoztatta, és a felperest illető nem vagyoni kártérítés összegét 8.000.000.- Ft-ra szállította le.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása kiterjedt a felperes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti illeték és az állam által előlegezett szakértői költség viselésére, és az elsőfokú perköltség összegére is.

A megváltoztatás következtében a kereset 28 %-os mértékben vezetett eredményre, ezt meghaladóan a felperes (72%-ban) pervesztes lett, ezért ennek alapján az elsőfokú eljárásban az alperest terhelő le nem rótt kereseti illeték összegét az ítéletábla 252.000.- forintra, míg az államnak járó költséget (szakértői díj) 29.000.- forintra szállította le, míg a felperes teljes személyes költségmentessége alapján a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, valamint a 14. § értelmében a további feljegyzett 648.000.- forint kereseti illeték, valamint a 75.600.- forint költség az állam terhén marad.

A Pp.81.§ (2) bekezdése szerinti kártérítési perben a felperes - az egyéb feltételek fennállása esetén - csak akkor mentesíthető a pervesztességének megfelelő perköltség viselése alól, amennyiben az általa követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak. A felperes említett mértékű pervesztességére figyelemmel az állapítható meg, hogy a felperes a Pp. 81.§ (2) bekezdése alapján nem mentesíthető az alperes javára megállapítható perköltség viselése alól.

A megváltoztatás következtében előállott említett elsőfokú pernyertességi pervesztességi arányokra figyelemmel felperest az áfát is magában foglaló 508.000.-, Ft ügyvédi munkadíj, míg a 72%-ban pernyertes alperest bruttó 1.333.500,- Ft összegű ügyvédi munkadíj, így a kettő különbözeteként 825.500,- Ft elsőfokú perköltség illeti meg a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján az alperest, ezért az ítéletábla az alperesnek fizetendő, ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség összegét erre az összegre felemelte.

Az alperes fellebbezése túlnyomó részben nem volt alapos, a másodfokú eljárásban 56 %-ban pervesztesnek minősül (9.000.000.-Ft fellebbezési pertárgyértékkel szemben 4.000.000.- Ft-tal került leszállításra a marasztalási összeg), ezért a 720.000.- forint feljegyzett fellebbezési illetékből 403.200.- forintot köteles megfizetni. A felperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a Pp. 81.§ (1) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, és 14. § értelmében a le nem rótt 316.800.- forint fellebbezési illeték, valamint a teljes egészében eredménytelen csatlakozó fellebbezés 680.000.- illetve az állam terhén marad.

Az alperes a fellebbezési eljárásban 44%-os mértékű pernyertes lett a fellebbezés, és teljes egészében pernyertes lett a csatlakozó fellebbezés tekintetében, míg a felperes 56%-os mértékű pernyertes lett a fellebbezés tekintetében. Az ítéletábla a felek jogi képviselével a másodfokú eljárásban felmerült perköltséget a fenti pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (3), (5-6) bekezdései alapján akként határozta meg, hogy az alperest ÁFA-val növelten 666.750,- Ft, míg a felperest 158.750,- Ft, a kettő különbözeteként 508.000,- Ft másodfokú perköltség illeti meg az alperest, aminek a megfizetésére a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

G y ő r , 2013. február 13.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: